

ÖSSZEÁLLÍTOTTA: SELMECZI SZONJA (NINEL-NIENOR)

Ezúttal három irodalmi alkotással készültünk: az első egy novella a Hórihorgas hobbitok nevű csapat tollából. A Tolkien Levelező Verseny nolda kategóriájának egyik feladatára érkezett történet egy tünde, Randír útját mutatja be Mandos csarnokaiba. Ugyanettől a csapattól közvetítünk rímbe szedett tanácsokat a Bribe vezető úthoz; és ha már úton vagyunk, Adim versével igazi kószaélményt élhetünk át.

Hórihorgas hobbitok [TLV 2018/2019]: Mandos csarnokai

Randír meglepődött. Egyik pillanatban még érezte, ahogy a hideg fém átjárja zsigereit, látta azt az ocsmányságot, ami közelről az arcába vigyorgott, és még a lehetetlenben is tisztán ki tudta venni az ork pálinka édeskés bűzét. Hallotta, amint gyilkosának szabálytalan zihálása hirtelen vad örömmordításba csap át, és hallotta maga mögül társainak elhaló kiáltását elveszni a kardok, pajzsok és dárdák szégyenletes zenéjében. Az imént ez még mind a valóság volt, aztán egy szempillantással később egy álom halvány és elmosódott részleteinek tűnt, amit simogató szellőként, mégis határozottan sodor el az ébredés.

Körbenézett. Még mindig látta a csata történéseit, de olyan volt, mintha egy tejüveg ablakon nézett volna keresztül. Ahogy követte a szemével az ablak egyre jobban homályba vesző széleit, úgy hallotta egyre távolabbról át-szűrődni a csatazajt. Végül már csak az egész világot lepelként beborító sötétség csendjét érezte. Szinte lebegett ebben a hatalmas fekete masszában, ami meglepő módon kicsit sem volt mocskos, sőt sokkal inkább tiszta és átható éjfekete. Maga sem tudta miért, de ez megnyugtatta, valami ősi és ismerős dologra emlékeztette, ami, habár ő sohasem élte át, mindig is tudta, hogy ott él valahol benne, azzal a sok más cselekedettel együtt, amit a felmenői hajtottak végre. Minél jobban megnyugodott, annál inkább érezte a körülötte lévő csönd jelentőségességét. Aztán szépen lassan megérezte a szelet, amint először csak finom nyári szellőként fújdogál, majd egyre erősödik, végül pusztító orkánként fúj, ám őt mégis gyengéden kapja fel, és emeli a magasba. Nem tudta biztosan, hogy hová és merre fújja a szél, hiszen még mindig nem látott semmit, de egyre biztosabb volt benne, hogy nyugat felé tart.

Randír észre sem vette először, hogy az utazás már véget ért, de szépen lassan elkezdte érezni az idő múlását, amire a sötétségben képtelen volt, és így lassan felismerte, hogy bármin is ment keresztül, annak már vége. Amint észrevette, hogy telik az idő, rögtön meg is érezte, ahogy a puha, harmatos fű alásimul, kényelmes fekhelyet képezve számára, és hirtelen azt is felismerte, hogy csukva van a szeme. Pedig nem emlékezett arra, hogy becsukta vol-

na, sem pedig arra, hogy az út alatt is zárva volt-e végig. Amint kinyitotta a szemét, nagyot csalódott, ugyanis az első dolog, amit meglátott, ugyanaz a feketeség volt, mint ami egész eddig körülvette, ám lassacskán felismerte, hogy ez ugyan valóban hasonlít arra a sötétségre, amit az utazás előtt és közben érzékel, de itt apró fénypöttyök villantak meg a fekete tükörben.

Az ébredéstől kezdve nem telt el sok idő, és Randír máris a csillagos égbolt alatt járt. Hamarosan rá kellett döbennie, hogy a szeme megint megcsalja, hiszen elszórtan hatalmas fatörzsek nyújtózkodnak felfelé, és a lombkoronájuk alkotja azt az egybefüggő, és égbolthoz annyira hasonlatos álmennyezetet, amire ébredt. A fatörzsek oldalán gyönyörű és ősi faragványokat vett észre, amelyek a tündék összes cselekedetét ábrázoltak. Felismerte a noldák futását, a szilmaril visszaszerzését, Fingolfin elesését, de sok olyan díszítéssel is találkozott, amiről el sem tudta képzelni, hogy mit is jelenthet. A faragványok hosszan futottak fel a törzseken, míg végül el nem veszték a szédítő magasságban, és mikor lenézett, mert vizesnek érezte a talpát, rá kellett jönnie, hogy amikor azt hitte, hogy fűágyon fekszik, megint csak tévedett, ugyanis mezíten talpa alatt mohapárnák nyomódtak össze minden lépésénél. Bizonyára a csillagok adta természetes félhomály miatt nem vette ezt észre először, de ha alaposan kimeresztette a szemét, és körbepillantott, már ő is felfigyelt a körülötte elterülő hatalmas mohatengerre, melyből szigetszerűen emelkedett ki néhol egy-egy sziklatömb.

Ahogy így nézelődött, felfigyelt egy hatalmas sziklafalra, ami egészen a csillagos álmennyezetig ért. A sziklafal oldala tükörsima volt, és ezüstös szürkén csillantak meg benne a csillagok fényei. Mikor közelebből is megvizsgálta, igencsak meglepődött, amikor érintése nyomán a szikla felparázslott, és kellemesen melegítette a kezét. Hirtelen onnan, ahol megérintette a falat, egy vízszintes csíkban fellángolt a szikla, és narancssárgás fénye halványan világította meg az utat. A fal mellett indult el, fényes kalauzát követve. Hosszú utat tett meg, mire elfáradt, de nem találta a világító vonal végét. Ekkor egy patak csobogására lett

figyelmes. A hang a közelből jött, és kis gyaloglás után már látta is felbukkanni egy nagyobb szikla mögül azt a helyet, ahol a víz előtört a falból.

Randír a szomját oltotta a jéghideg forrásvízzel, majd hátát a sziklafalnak támasztva lepihent. Tekintetét az égboltra emelve próbálta végiggondolni azt, ami vele történt. A halálát, mert biztos volt abban, hogy meghalt, az utazását, és végül ezt a különleges helyet, ahová megérkezett. Váratlanul, mintha a csillagok szólaltak volna meg, hangokat hallott az ég felől, de hiába meresztette a szemét, és hiába hallgatózott, nem vett észre semmit. Épp mikor már álomra akarta hajtani a fejét, újra hallotta a hangokat, de most már mintha valami vízió is társult volna az előbbi jelenséghez. Aztán hirtelen felismerte, mit látott: az otthonát. A kép először igen homályos volt, de egyre jobban tisztult, míg a végén tökéletesen kivehető volt minden, ami ismerős volt neki. Ám a hang is egyre erősödött, Randírnak nem tellett sok időbe, amíg felismerte a zajt, a pajzsokhoz ütődő szabályák, lándzsák csengését, a vérték zörgését és a haldoklók jajveszékelését. El akarta kapni a pillantását róla, de a borzalomtól mintha sóbálvánnyá változott volna, és képtelen volt levenni a tekintetét az égboltról, ami lassan nagyobbra és nagyobbra nőtt, végül teljesen magába temette.

Miután felébredt, és megalapította, hogy a táj semmit sem változott alvása közben, a csermely vizével oltotta szomját, majd úgy döntött, követi a víz folyását, hátha vezet valahova. Próbálta teljesen kiverni a fejéből, hogy mi is történt az éjszaka, de nem sikerült. Hamarosan a gondolatok másfelé irányultak, mert észrevette, hogy a patak egy folyosóra vezet, és a bejárat előtt egy tündéhez igen hasonlatos személy várta őt. Az alak mindenben hasonlított azokra a nemes tündékre, akiket Randír eddig megismert, azzal a különbséggel, hogy ő még náluk is sokkal fennköltebbnek látszott. Fényár vette körül, vonásai kedvesek és biztatóak voltak. Egy hosszú, egész testét beborító fátyolszerű ruhát viselt, homlokán drágakövek csillantak, de ő is mezítláb volt, csakúgy, mint Randír. Ahogy közelebb ért, az ismeretlen megszólította.

– Üdvözöllek Mandos csarnokaiban, Randír! Én Mandos segítője vagyok. Gyere, elkísérlek a Nagycsarnokba, ahol találkozhat azokkal, akik valaha kedvesek voltak neked. Útközben válaszolok a kérdéseidre.

Randír rengeteg kérdést tett föl, miközben továbbra is a patak folyását követve végighaladtak a cseppkövekkel borított mennyezet alatt, és végül alakjuk teljesen bele nem veszett a vajat homályába.

Tuska Miklós (Adim): Kószálok, mert vágyom

Az erdő susogását
az ág, amikor roppan
A madár csipogását
a bogár röptét hosszan
Az eső kopogását
a táj elázik nyomban
A patak csobogását
a kő amikor csobban
A sziklaszirt hívását
a lábnyomom a hóban
A szívem dobbanását
a nap utolsót lobban
Tábortűz pattogását
a szikra égre robban
Csillagok sziporkáját
az álmaim a Holdban
...
S a lelkem felsóhajt.

Kép: Matola Szilvia (Ang_Mari) [TLV 2013/2014]

Hórihorgas hobbitok [TLV 2018/2019]: Brí felé

Ha egyszer Brí felé mész, ne feledd,
hosszú lesz az út, jó társakat válassz,
kikkel messze száll víg éneketek,
melyre jó gyorsan, ritmusosan járhatasz.

Egész úton szépen szóljon szátok,
a Háromfertályos Kőnél kezdjétek,
a Zöld útig abba ne hagyjátok,
hadd zengje be a Megyét a zenétek.

Ám ha egy szemből jövő azt kérdi:
„Ki az, aki ilyen rozsdásan rikolt?
Ez a kornyikálás nem hagy élni!”

akkor gondolhattok arra is, hogy
mire ennek a versszaknak vége,
addigra már ti is Bríbe értek.